

vysoko civilizaci, kulturu a životní standart nejšířších mas sovětského lidu. Základní idea této revoluce probudila svědomí celého světa. Je to nadnárodní, věčný a všelidský ideál, který vzněcoval mysle nejšlechtnějších lidí od časů Plata, po dobu křesťanské epochy až po naše dny .... "

Tato próza byla vysílána za války londýnským rozhlasem českému národu. To neříkal komunist, jehož mysl byla zatmělá vírou a který může takto mluvit, aniž by osobně byl padouchem. Nikoliv, takto vychovával náš lid pan Hubert Ripka, veoucí těch, kteří vydávají v Americe "Zprávy o Československu" a kritizují - padoušky v Československu.

A pan Petr Zenkl ještě v roce 1947 uvědomoval náš český lid takto:

"Mezi uvědomělými Čechy a Slováky nebude jistě sporu o tom, že je v našem vlastním zájmu a v zájmu mezinárodním těsná a soustavná spolupráce se Sovětským svazem. Nikdy bez Sovětského svazu, nikdy proti Sovětskému svazu, vždy pevně po jeho boku !"

Zenklovy a Ripkovy "Zprávy o Československu" říkají o padoušcích toto:

"Mění se dobrovolně a plije si do vlastní polévky z obžerné touhy po slávě a moci." Správně, docela tak. Ne však jenom padouškové v Praze, ale i padouši v Americe.

Nejsou však všichni dvorní šašci v Praze padouchy. Jsou též mezi nimi zjevy mnohem bolestnější a nebezpečnější, - totiž poctiví popletové. Jeden z nich napsal a "Rudé Právo" otisklo, k smrti Stalina tuto perlu:

Ne - hlava ani srdce dosud neumí to zvážít,
Náš Stalin - lidstva nejpevnější jistota,
Jak mohla lidská smrt se opovážit,
se dotknout samého pramene života?

Padouch by nebyl schopn takové blasfemie, to mohl napsat jen Ilja Bart. Pamatuji se na něho velmi jasně. Bylo to v srpnu 1934 a slunce pražilo v Moskvě jak na Sahare. Byl jsem tehdy politickým tajemníkem delegace československých spisovatelů, pozvaných na sjezd sovětských spisovatelů. Měl jsem dbát o to, aby nikdo z delegace politicky neselhal. Zatím však kdo první selhal, byl tajemník sám, neboť to, co jsem v Moskvě viděl a slyšel mne naplnilo hrůzou.

Onoho dne po obědě jsem seděl v hale hotelu Metropol. Tento hotel je pouze pro cizí hosty. Vousatý portýr v livreji, který se klaněl hostům až po pás, jinak úředník tajné policie, náhle přišel ke mně a hlásil, že nějaký člověk, prý můj krajan, chce se mnou mluvit. Podal mi kousek papíru, na němž bylo napsáno jméno: Ilja Bart.

A tak vplul do haly mrňavý, přitloustlý mladík, v těžkém zimním kabátě, který určitě po někom zdědil, poněvadž mu byl velký a šosy zametal zem. V ruce ~~nesl~~ nesl aktovku napěchovanou něčím k prasknutí a ještě nějaký balík v cárech papíru, přivázaný motouzem k uchu aktovky. Pitvorná figura, přímo lehtal svým zjevem člověka k smíchu.

Hodil balík s aktovkou pod stůl, zapadl do klubovky a s chlapeckým úsměvem ve tváři drmolil: "To jsem rád. Borine, že jsem Tě dnes zastihl, již sem chodím třetí den, prosím Tě, objednej mi kávu, viš tohle je jediný hotel v Moskvě, v němž se dostane káva... tak co tomu říkáš, prosím Tě, to je úžasný, prostě úžasný !"

"To je", přikývl jsem, "chodit dneska v takovém burnusu po Moskvě, to je úžas a jistě se tomu diví sovětská občané, kteří jsou na všechno zvyklí."

Rozesmál se jak malé dítě a povídal: "No jo, to je vlastně psira, viš ? Prosím Tě, objednej mi něco k jídlu, já totiž tady pravidelně nejídám. Ten zimník jsem si vypůjčil od strýčka Bartoška, když jsem sem jel z jara s delegací mládeže. Tehdy bylo ještě zima."

Znal jsem dobře jeho strýce, advokáta Bartoška, (taky potrhleho), byl jistě o dvě hlavy vyšší, než jeho synovec. "To je v pořádku", řekl jsem, "ale proč ten burnus máš dnes, v takovém vedru?"

"Viš, to je tak", vysvětloval usměvavě, "já vlastně tady nikde nebydlím a musím nosit všechno na sobě. Já jsem se nevrátil s delegací mládeže domů a jsem vlastně tady na černo, ale nelituji toho, je to opravdu úžasný !"

"Co ?", vyhrkl jsem.

Zamrkal, chvilku přemýšlel, načež opět drmolil: "Viš, to je těžko říct jen tak, to je komplikované, mnoho detailů, rodí se nový život..... poslouchej, viděl jsi Metro ?"

"Viděl, viděl, já už jezdil Metrem před 15-ti léty v Paříži."

"No jo, ale to je všechno jiný tady", namítl Ilja.

"Co ?", vyhrkl jsem opět.

"Představ si, tady si dělníci staví Metro sami, bez kapitalistů.."

Bylo mi jasno, že se jedná o těžký případ a že by každá diskuse byla zbytečná. Proto jsem řekl: "To ano, to je děsně úžasný; a zpívají si při tom písničky o Stalinovi."

"Opravdu?", divil se. "To je úžasný, to si musím poznamenat...."

Ne, Ilja Bart není padouch, nýbrž popleta, který spjal své sny s vidinou komunismu a žije si v tomto pomyslném světě bez ohledu na skutečnost. Jiný tohoto druhu je Milan Jariš. Komunistou od 14-ti let, nikdy v životě nepracoval, žil z toho, co mu příbuzní poskytli a psal lyrické básně, ne špatné, ale nikdo mu je neotiskoval. Živí se nyní coby dvorní šašek. K smrti Stalinově napsal toto:

"Ach vědci, těžko za vás, těžko je mi:
proč neumíte srdce z hrudi vzít,
milion srdcí s láskou, nadějemi
a jeho srdce jimi oživit?"

Ne, nepláču, ani se nechoulím.
Jen prosím, soudruzi, se srdcem čistým,
abych ve chvílích těžkých, přijdou-li,
byl počítán vždy mezi komunisty."

Milana Jariše znám nad jiné dobře. Když jsem přijel roku 1936 z Ruska a vyprávěl mu o svých zážitcích a zkušenostech, poslouchal mlčky, s úděsem v očích a nakonec prohlásil: "Je lhostejné, máš-li pravdu nebo ne. Kdybych Ti však uvěřil, nikdy bych v nic a nikomu nemohl věřit." A přerušil se, mnou veškeré styky, což nebylo pro něho lehké, neboť se tím vzdal hlavního zdroje svých hubených příjmů. On je totiž mým vlastním bratrem.

Zapomněl, že Stalin vzal miliony srdcí z lidských hrudí a přesto musel jít. A "těžké chvíle, přijdou-li", určitě přijdou. Milan Jariš znal z marxistické literatury jen sovětské básníky Jesenina a Majakovského. A ti oba skončili sebevraždou. Nebyli natolik básníky, aby mohli překlenují ve snech sovětskou skutečnost. K tomu je totiž potřeba býti více než básníkem, nutno být úplným cvokem jako je Ilja Bart.

Typický padouch z "obžerné touhy po slávě a moci" je Vít Nezval. Dekadent v každém směru, který se pokusil o slávu na dráze surrealismu, ale zajel též do Moskvy, kdyby to náhodou vyšlo tam. Jednoho dne přifuněl v Moskvě ke mně, mávaje výtiskem "Večernaja Moskva", hulákal šťastně: "Borine, jsem tam, uveřejnili můj interview!"

Četl jsem to již předtím, než přišel a řekl jsem mu: "Vím o tom, proklel jsi tam dekadentní, buržoasní surrealism a prohlásil realistickou formu socialismu za jedinou pokrokovou formu umění."

"To ne, já jsem nic takového neřekl," bránil se Nezval, "oni otiskli pravý opak toho, co jsem řekl."

"Na tom nezáleží," Slávku, podotkl jsem ironicky. "Hlavní je, že jsi v sovětském tisku, svět o tobě dnes ví."

"To je ono", souhlasil bez ostychu, "básník potřebuje reklamu, jinak zajde na skrčeninu."

Nezvala si koupili tehdy v Moskvě za jeden článek v novinách a za to, že přecpávali nejvybranější jídly jeho bezedné panděro.

V roce 1935 přijel do Moskvy s delegací československých novinářů pan Hubert Ripka. Mnozí z nich uměli rusky, viděli věci tak jak byly a netajili se svým rozčarováním. Pan Ripka se však vrátil coby nadšený přítel Sovětů a tímto okamžikem začala jeho kariéra, neboť do té doby byl jedním z neznámých redaktorů "Lidových Novin".

Pan Ripka jistě nepatří do řady popletených poetů a není taky padoušek.

x x x x x x x x x x x

Zahraniční ministři Australia, Nového Zélandu a Spojených států, kteří právě zasedají ve Washingtoně, oznámili, že se rozhodli proti rozšíření ANZUS paktu. (Pakt o vzájemné pomoci mezi těmito zeměmi.)

Ve společném prohlášení oznámili: "Council znovu potvrdil svoji ochotu uvažovati o čemkoliv, co by mohlo přispět k posílení obrany pacifické oblasti. Dospěl však k jednomyslnému závěru, že snaha o rozšíření člensví by nepřispěla materiálně k tomuto cíli."

Toto komuniké je odpovědí na snahy Anglie, aby byla přijata jako další člen ANZUS paktu.

E.F.G. English & Foreign Bookshop, 28, Martin Place, Sydney, N.S.W. upozornil nás na sklad českých a cizojazyčných knih, slovníku a časopisu. Lay-By složba.

Několik poznámek k Laušmanově knize
"Kdo byl vinen".

"Moje cesta do Sovětského svazu v roce 1942 byla cestou soukromou. Chtěl jsem prostě vidět Sovětský svaz za války; v době, kdy Němci byli pod Moskvou a u Stalingradu a kdy srdce západoevropského i amerického lidu nalézalo tolik obdivu a sympatií k Rusku. Chtěl jsem totiž vidět stát, o němž již tehdy mluvil Dr. Beneš jako o našem příštím sousedovi. Chtěl jsem vědět, jak se československá emigrace v SSSR dívá na situaci a na jednotný postup proti společnému nepříteli. Cestu jsem podnikl lodí Severním a Barentovým mořem v době nejprudší Hitlerovy ofensivy proti spojeneckým konvojům. Trvala mně také od 29. května do 27. září 1942, tedy čtyři plné měsíce, neboť bylo těžko prorazit. Na lodi jsem dobrovolně ve stejnokroji československého vojáka z Anglie obsluhoval kulomet....." (str. 28.)

A on pořád stál a pořád ládo-ládo-ládo..... To nedokázal ani Jabůrek, ani Švejk. Být ve Státní radě, jet na "soukromou" cestu do Ruska, jež trvala čtyři měsíce, a strážet z kulometu v uniformě československého vojáka, kterou si zřejmě vezl v kufříčku. A jta, čs. voják na soukromé dovolené!

Po svém návratu nebyl onen voják zatčen pro zběhnutí a postaven před válečný soud, ale konferoval po dva dny s prezidentem v jeho soukromém sídle a později podrobně informoval všechny ostatní rozhodující politické činitele. (str. 29). To vše bylo možné v kocourkovské Státní radě Dr. Beneše !!

Kdyby tato Státní rada účinkovala jen v emigraci, mohlo by se na celou věc nahlížet jako na komickou operetu. Ona ale byla později uznána za prozatímní čs. vládu a rozhodovala o osudu 14-ti milionu lidí a to ovšem přestává být legrace legrací.

B. Laušman se objevil v emigraci v lednu 1950. Ačkoliv pocházel z Národně-frontovníckého hnízda, jeho bývalí společníci, s nimiž dříve svorně kolaboroval s komunisty, a kteří mezitím se usadili ve Washingtonu, kde utvořili "Radu svobodného Československa", ho mezi sebe nepřijali. Proč, zůstane asi navždy záhadou. Jeho vina nebyla o nic větší než u ostatních výtečníků z R. Sv. Č. Jediné přijatelné vysvětlení je, že pánové z R. Sv. Č. si již rozdělili dolárky, které dostávají od svých amerických benefaktorů a další hladový krk se jim nehodil do rozpočtu. Nejen, že Laušmana nepřijali mezi sebe, ale vrhli se na něj jako na prašivého psa, a jak Laušman ve své knize dokazuje, snažili se ho zničit pomocí lží, úskoků a násilí.

Knih "Kdo je vinen" je Laušmanova obranou a odpovědí na štvání jeho bývalých přátel. Kdybychom se řídili heslem "kdo je proti našemu nepříteli, je naším přítelem", museli bychom tuto knihu uvítat s radostí. Laušman totiž dokazuje, že nejen on, ale všichni pánové z R. Sv. Č. spolupracovali s komunisty a zasloužili se tím o dnešní situaci u nás doma.

Na str. 27. píše toto: "V komentáři k procesu s Clementisem prozradil totiž Prof. Dr. Jaroslav Stránský, že od vstupu Sovětského svazu do války se konaly v londýnském bytě Dr. Huberta Ripky dokonce pravidelné týdenní schůze pěti národních socialistů v čele s Ripkou a pěti komunistů v čele s Noskem, a že při poslední schůzce před odjezdem do Moskvy dokonce poděkoval Nosek Ripkovi zcela formálně za jejich pořádání, při čemž -- podle Dr. Jaroslava Stránského -- mimo jiné prohlásil, že nikdy nebude zapomenuto služeb, jež těmito poradami společně československé věci byly prokázány. Přesto jsem dnes jediný, který sedí na lavici obžalovaných -- pro své styky s komunisty za války."

Str. 45 - citát F. Peroutky: "Jsme vyvíjející se socialistický stát. V politice není jiné možnosti, než přijmouti tato nová fakta...." --- "Nevěřit, že dělníci upřímně i vášnivě si přejí socialisace a že neopustí toho, v kom vidí záruku svého toužení, toť nedostatek psychologické jasnozřivosti.... Silný vliv komunistické strany jest neodpočítatelná položka našeho politického života."

Str. 48 - výrok H. Ripky: "Utlužení hospodářských styků mezi SSSR a ČSR není diktováno komunisty. Je to má vlastní politika."

Str. 49 - výrok Dr. Beneše: "Nemá smyslu a je předem odsouzen k nezdaru každý pokus stavěti se proti tomu, co přichází. To již proto, že v dobách, jaké prožíváme, lid volá po účinných opatřeních proti každé reakci. Nemá také smyslu zůstávat stranou velkého dění. Dříve či později musí každý občan projevit, kde stojí a co chce."

Pány z Rady dnes jistě již mrzí, že Laušmana zapudili. Kdyby ho byli přijali mezi sebe, nebyl by tento býval nikdy nic podobného napsal. Seděl by dnes v Radě a hrál by dále politický mariáš se svými bývalými spolupracovníky z "národních stran": neopominulosti by hrál jako ryba.

Vždyť on je jedním z nich, ničím se od nich neliší! Je stejně domýšlivý, stejně bezzásadový a zbabělý a stejně politicky naivní. Je také stejně prohnaný a zákeřný. Ve své knize, kterou podává čtenáři jako upřímné doznání, semlel všechno co se mu hodilo a zamlčel vše ostatní. Ani slovem se nezminil o tom, že v době, kdy on byl na soukromé

cestě do patičky Moskvy, a v době, kdy v londýnském bytě Dr. H. Ripky se konaly pravidelné schůzky Národních socialistů s komunisty, sešli se na druhé straně Londýna čeští politikové, sdružení dnes v Českém Národním Výboru, a veřejně odsoudili pro-komunistickou politiku Dr. Beneše a jeho nohsledů. O tom ani muk!

Rovněž se ani slůvkem nezmínil o tom, jak se později Beneš snažil, aby byli vydáni z Anglie gen. Prchala, Dr. Locher a red. Borin, "štváči a reakcionáři", která se odvážili z Londýna kritisovat bratrský Sovětský svaz a Benešovu spolupráci s ním.

Laušman závěrem dodává: "Přál bych si, aby knížka přispěla ke vzkrášení masarykovského ducha, masarykovské lásky k pravdě, masarykovského realismu a masarykovské opravdivosti."

A já dodávám: " To by to dopadlo ! "

G.M.

Velká Británie a Korejská záruka

(úvodník "Daily Mirror" z 12. 8. 53.)

Zodpovědné anglické časopisy, kritisující události, které se sběhly od podepsání korejského příměří, mají zarážející názor na závazky Velké Británie - člena Spojených národů.

Jejich kritika je zvláště namířena proti prohlášení, které minulý týden podepsalo 16 národů, jejichž vojáci se zúčastnili bojů v Koreji. Tyto národy prohlásily, že by se postavily proti jakémukoliv novému útoku v Koreji a varovaly eventuelního útočnicka, že v budoucnosti by se nepřátelství neomezilo jen na Koreu. Anglické časopisy jako "The Manchester Guardian" a "The Daily Herald", (který hlásá mínění britských odborových organizací), vyjádřily pochyby o tom, zda podepsání dohody Velkou Británií bylo moudré a upozornily na znepokojení, které prý bylo prohlášením vyvoláno v Anglii.

To je velmi podivné stanovisko. Obráží-li se v něm skutečně mínění anglické veřejnosti, mají ostatní členské státy Spojených národů důvod být velmi zneklidněny. Tyto časopisy totiž jasně říkají, že Anglie by si měla dobře rozmyslet než dá nějaké záruky ohledně zároku vůči eventuelnímu příštímú útočnicku v Koreji, či než se rozhodne podílet se na nějakém podobném prohlášení. To by bylo velmi podivné stanovisko.

Ponechati dnes Jižní Koreu jejímu osudu by znamenalo jednat proti všem ideálům Spojených národů a neutralisovat vše co se v Koreji událo za poslední tři roky. Bylo by to to, co si přejí čínští komunisté a severní Korejci. Nezaujmout k situaci definitivní stanovisko by byla chyba nejvážnějšího rázu. Bylo by to jasné pozvání agresorům.

Je to přesně to, čeho se president Jižní Koreje, dr. Syngman Rhee, bál. Jestliže názory, hájené dnes zodpovědnými časopisy dostanou podporu kabinetu, bude to znamenat, že Velká Británie byla po celou dobu neochotným partnerem států, které se postavily proti agresii.

Je komunistickým plánem vytvořit rozkol mezi Velkou Británií a Spojenými státy a je nechutné vidět velké anglické časopisy v komunistické linii.

*****

Poznámka redakce: Dostáváme dopisy od našich čtenářů, ve kterých si tito ztěžují na nedostatek politických zpráv v australských časopisech, které prý mají největší zájem o cricket a v politice prý opakuji jen to co je jim napovězeno z Anglie. Článek Daily Mirror, který jsme otiskli v doslovném překladu dokazuje, že situace není tak špatná. Vynasnažíme se přinést každý měsíc překlad článku z některých australských novin, který považujeme za nejzajímavější.

Prosíme čtenáře, aby zasílali objednávky, příspěvky a dary na tiskový fond na tyto adresy:

V New South Wales - L.Čenský, 58, Dowling Street, Redfern - Sydney.

Ve Victorii - M.Šubrt, 34, Sanderson St. West Yarraville, Melbourne.

V Záp. Australii - J.Štoural, 67, Coombe St. Collie, W. Australia.

Český národní výbor v Londýně vydává měsíčník "České Listy". Objednávky zasílejte laskavě na adresu: - L.Čenský, 58, Dowling Street, Redfern - Sydney.

Výlohy spojené s vydáním každého jednotlivého výtisku našeho časopisu obnáší 1 šilink. Prosíme čtenáře, kteří mají zájem na tom, aby náš časopis pravidelně vycházel, aby aspoň tuto částku zasílali našemu tiskovému fondu. Děkujeme.

Redakce.

There are Communists in Australia

By V. L. Borin.

When I left Moscow in May 1936, the average daily earnings of Soviet Russian workers, according to official statistics, amounted to 8 rubels. The Soviet Russian statistical Year - book, the last copy of which was published in 1935, however, did not quote prices of consumption goods. Consequently it was impossible for anybody living outside Russia to find out what the real wages of the workers under Communist rule were. But living in Russia not as a foreign short-time visitor nor as a foreign diplomat or correspondent, but as a Communist Party functionary, I was well acquainted with the prices of food. I am sure that I would greatly embarrass the Red Dean of Canterbury or any other admirer of Soviet Russia of his type, if I asked him for the price of bread and beef in Moscow. He, being a distinguished guest of the Soviet Russian Government, does not need to pay for anything there and being concerned with lofty ideas only, cannot be bothered with such trifling things as is the price of bread and beef.

I had to take my meals in the Hotel Lux on Gorki Street, which was reserved for functionaries of non-Russian Communist parties. Nobody else was allowed in. We received inexpensive, yet quite nice meals, which however could not satisfy my stomach of a Czech Highlander. And as there were no second helpings in hotel Lux, I was driven to Moscow shops in order to secure additional calories. So thanks to my Czech Highland stomach, I managed to learn the prices of all food-stuffs in Soviet Russia. These prices are fixed by the Government in Moscow, which fixes everything for the people including the way of their thinking. It is surely a very careful Government.

I have learned that one pound of bread in Moscow cost half a rubel and one pound of beef four rubels. So the Russian worker under the care of his proletarian Government could buy for his daily earnings either 16 pounds of bread or 2 pounds of beef. It did not concern me personally, for I was not a Soviet Russian worker. I had a monthly allowance of 400 rubels, free accommodation in hotel Lux and in addition I received 1000 rubels for every single article published in a Soviet Russian Magazine. I really did not need to worry about anything and could be an enthusiastic admirer of Soviet Russian regime, same as the Red Dean of Canterbury and his likes. But having a very nasty habit of poking my nose into public affairs, I soon found out that the Soviet Russian worker was not very well off.

I have many vices. I like not only good meals and good drinks, but also history. From my school years, history was my passion. I always liked to know the history of the country to which I was to travel. So it happened that I knew the Russian history before I was called to Moscow on official business. Among many remarkable works I read the most instructive was "The History of Russia" lifework of Professor Pokrovski. He was not a dirty fascist dog but an old Russian Bolshevik, he wrote his "History of Russia" from the Marxist point of view and was personally congratulated on his work by Lenin. Pokrovski cannot be executed now for a just discovered high treason because he died happily before it was discovered that the founders of Russian Bolshevism (which they called Communism for propaganda reasons) were traitors - dirty fascist reactionaries hired by the U.S. Intelligence Service.

Pokrovski exposed in his work the misery of the Russian worker under the Czarist regime and ruthless capitalist exploitation and substantiated each of his statements by figures from official Czarist statistics. I remembered from his work, that the average daily wages of workers in Czarist Russia were 55 kopeyks. I could also remember that the price of one pound of bread was three kopeyks and of beef 20 kopeyks. Consequently the poor Russian worker under the Czarist regime could buy for his daily earnings 18 pounds of bread or 3 pounds of beef. The final bitter but inevitable conclusion was obvious: the poor Russian worker under the Czarist terror and exploitation was better off than his equal in Soviet Russia under the proletarian Communist Government. Owing to this and many other no less bitter conclusions I left the Communist Party the very moment I managed to leave Soviet Russia.

Sixteen years later I arrived in Australia which to me was a very interesting country. She started her existence as a penal colony under Governor Philip (who was of German origin) and her first inhabitants were prisoners - victims of the English capitalists and their regime. They were social victims, for there were masses of starving people in England at that time and a penalty of death for stealing of anything valued over 1 shilling. Many of the first unwilling inhabitants of Australia were Chartists and Irish revolutionaries who revolted against the ruthless exploitation of their noble English masters. And this Australia hundred years later became the most progressive country in the world.

Australia had the first workers Government in the world and in the history. It was in 1910, when Lenin was absolutely unknown and his Bolshevik Party was a sect of a few hundred people. It was Fisher's Government whose Ministers according to profession consisted of two miners, one wharfie, one general labourer, one carpenter, one hatter, one compositor and engine driver.

There has never been a workers Government in Bolshevik (Communist) Russia. In the first Lenin's "proletarian" Government Lenin himself was son of a Russian noble man Ulyanov and he himself by profession a lawyer. Trotsky was a son of a Jewish grain merchant from Bialystok in Poland, Chicherin a Russian aristocrat from wealthy family of big land owners in Tambov, Lunacharski from a bourgeois family, Kamenev a son of a merchant, Krassin wealthy industrialist, Dzerzhunsky a Polish aristocrat, and Rykov a lawyer from a well-to-do family.

Cont.

There was not a single worker among the 31 members of the Central Executive Committee of Lenin's Bolshevik (Communist) Party. The only man of proletarian origin was Stalin, but he himself was never a worker. He was student of theology and later professional revolutionary.

But Australia produced a workers Government, one which did not become famous by shooting of masses of people by labour camps and other invention of the Russian Bolsheviks. Nothing of that kind. The Australian workers Government, first one of that sort in the world, realized that it was better to put capitalism under public control than to destroy capitalist economy. It established the Commonwealth Bank of Australia and put the private finance under public control.

Thanks to the fact that Australian labour is not anti-liberal and that the liberals are not reactionary, the standard of living of the Australian workers belongs to highest in the world. The average daily wages of an Australian worker is \$ 2. For this money he can buy 53 pounds of bread or 13 pounds of beef. The conclusion is obvious: taking the price of bread as comparison, the standard of living of the Soviet Russian worker is only 33 percent of Australian and taking the price of beef only 15 percent. If we put these two prices together, the real wages of a Soviet Russian worker would be equal to 8 shillings per day in Australia. Nothing has changed in Russia in the last 16 years and the war devastation did not bring the living standard of Russian workers any higher.

And there are still Communists in Australia, agents of the Soviet Russian Government and system. It is fantastic but it is a fact, that in the last elections they received over 100.000 votes. These poor Australian people are only quartermasters for Chinese Communists. They of course, do not know it, for should a Communist in Australia realize what he is doing, he could never be a Communist. Should they help the Communists to win their struggle in Australia, they would be exterminated to the last man after the completion of their dirty job for their foreign masters. All Communists serving to Moscow in foolish belief that they are serving to their own people, are exterminated by Moscow after they reach the victory.

I can give an exact account from my former country Czechoslovakia. When I left the Communist Party, there were 25 leading people in the Political Bureau, Press and Trade Unions. Three of them Gottwald, Haken and Sverma passed away by natural death, although the cause of Gottwald's death was rather doubtful. Eight of them were executed by German Nazis during 5 years of Nazis occupation of Czechoslovakia. They were: Urx, Fucik, Krejci, Sekanina, Cernoch, Beer and Pestuka. And 12 were executed by the very Communist regime for which they fought all their lives and which they finally succeeded in bringing into existence. They were: Rudolf Slansky, Richard Slansky, Geminder, Reizin, Loebel, Freund, Klinger, Batt, Kilandra, Mares, Clementis, and Novomestsky. 8 of them were of Jewish origin, two of Czech and two of Slovak. Slansky was a member of the Political Bureau since 1928 and later Secretary General of the Party, Reizin, member of the Party since the age of 16, was Chief of the State Secret Police, Freund was the Party economist and Clementis was the foreign Minister of the Communist Czechoslovakia.

Only four survived of those 25 in 1936. Guttman and I survived because we escaped from Czechoslovakia in 1939 and did not return back 1945 being not for a moment mistaken by the short-lived camouflage which was then given to the Communist regime by Benes. Two are still Communist functionaries in Czechoslovakia. Zapotocky is the President and Kopecky is the Minister of Information. Only two are living there expecting to die one day as dirty fascist dogs publicly and without honour, or owing to cold which they may one day catch in Moscow as Gottwald did, and be buried with all honours.

The mission of Australian Communists is to make the way in Australia for their Asiatic comrades and to go to scaffold. They are Moscow's tools and they will be done away with when the job is finished.

X X X X X X

*****
The Editor of this Bulletin Mr. V. Cvrk, is being compelled owing to his present domicile outside Sydney, to relinquish his duties. The Secretary of the Czech National Group is temporarily taking over his work and bears already responsibility for all articles published in this issue.

*****
Mnozí naši čtenáři jistě ví o radiových lekcích angličtiny, vysílaných stanicemi 2CN a 2CY Canberra. Ti, kteří chtějí získat bližší informace, či obdržet zdarma učebnice, mohou si o ně napsat na adresu: The Director of Education, Sydney, či hlavní město státu, ve kterém bydlí. Níže uvádíme vzor žádosti, které můžete použít.

Please send me: -

Information about the Evening Classes .....
Free Correspondence Lessons.....
Free Radio Lessons .....

Surname ..... Christian Name .....

Address .....

State .....

Native language is .....

Čeští emigranti pozor!

Získali jsme kopii politických direktiv, které v roce 1950 dostala komunistická strana USA od moskevské Politbyro. Je jisté, že stejné instrukce dostaly i ostatní komunistické strany ve státech, které po válce přijímaly emigranty a tudíž i komunistická strana v Australii. Instrukce jsou velmi zajímavé a po jejich přečtení Vám bude mnoho věcí jasnějších. Zde jest jejich doslovný překlad:

1. Je nutno vytvořit nedorozumění mezi jednotlivými národnostními skupinami emigrantů, uvnitř jednotlivých národnostních skupin, mezi starými usedlíky a emigranty, v emigrantském tisku, mezi jednotlivci a to jak v jejich denním životě tak i ve vší ostatní činnosti. Je nutno paralyzovat kulturní činnost emigrantů, bez ohledu na risiko a náklady.

2. Je nutno vyprovokovat skandály mezi emigranty a naznačovat jim, že nemají žádnou morální a duchovní hodnotu.

3. Je nutno udávat emigranty a snažit se zaplést je do zločinné činnosti.

4. Je nutno svádět je všemi prostředky k trezním činnům.

5. Je nutno vytvořit naše (komunistické) buňky ve všech emigrantských táborech a mít tyto tábory pod naším římcem kontrolou. Je nutno podlomit vzájemnou důvěru mezi emigranty a správou táborů.

6. Je velmi důležité neutralisovat vlivné politické osobnosti mezi emigranty a uvolnit cestu k moci, vlivu a vůdcovství těm, kteří postrádají skutečného talentu a mohou bý použiti pro naše vlastní účely. *Ripka Sull,*

7. Hlavním úkolem tudíž je vytvořit ovzduší nespokojenosti a zoufalství mezi emigranty. Zvláště je nutno se postarat o to, aby se zhoršily vzájemné vztahy emigrantů s veřejnými úřady. Je nutno vsugerovat úředníkům, že většina zločinů je pachána emigranty a postarat se o to, aby policie s nimi měla plné ruce práce. Nakonec pak je nutno znepřátelit emigranty s místním obyvatelstvem.

*****

V Sydneyse utvořil "United Council of Migrants from Communist dominated Europe". Council je vybudován na národnostním principu a jeho členy jsou národní skupiny Poláků, Maďarů, Slováků, Lotyšů, Estonců, Litevců, Čechů, Ukrajinců a Bulharů.

Předsedou je G.de Barca (Maďar), místopředsedy jsou A.Poninski (Polák) a J. Kais (Estonec), gen. sekretářem J. Bilajiv (Ukrajinec) a pokladníkem L.Čenský (Čech).

Úkolem Councilu je :

- 1.) Podporovat boj o svobodu jednotlivců a národů proti komunismu, maření komunistických manévrů a propagandy, směřující k zotročení světa.
- 2.) Reprezentovat emigranty v Australii a hájit demokratickými způsoby a jménem členských organizací jejich společné zájmy.
- 3.) Snažit se o zachování jejich tradic, kultury a náboženství, které se komunisté snaží udusit v poroběných zemích.
- 4.) Snažit se ulehčit adaptaci všech emigrantů v jejich novém životě v Australii a podporovat porozumění a přátelství mezi emigranty a australským obyvatelstvem.

x x x x x x x

If undelivered please return to:

58, Dowling Street, Redfern-Sydney.